

amerikai Securities Act-nek a prospektus-adatok helyessége tekintetében megállapított rendelkezéseit. A kérdés lényege tekintetében előadó szerint vagy oly felfogás képzelhető, amely az igazgatóság és felügyelő bizottság tagjainak a megfelelő teljes szabadságot biztosítja, a K. T. mai rendelkezéseinek szellemében s ezzel szükségképen a fokozottabb felelősségnek kell együttjárnia, vagy a szabadságot bizonyos intézményes korlátozások szűkítik, így első sorban a revízió-nak a részvénytársaság életműködésébe való beállításával, valamint az igazgatóság és felügyelő-bizottság hatáskörének átépítésével.

Dr. Kelemen Sándor: „Gazdasági bojkott jogi megítélése“ címen tartott előadást a Civiljogászok Vitatársaságában. Az előadó szerint annak a kérdésnek az eldöntésénél, hogy valamely ipar-üzővel szemben alkalmazott bojkott jogosnak tekinthető-e, avagy igénybevehető-e ez ellen bírói jogsegély, mindenekelőtt a bojkottot kihívó magatartást kell mérlegelés tárgyává tenni. Ha a bojkottált fél magatartása és egész üzletpolitikája úgy a magán, mint a közérdek szempontjából legálisnak tekinthető, akkor elvben megilleti őt a védelem a bojkottal szemben. Eltérnek azonban a vélemények azon a ponton, hogy vajjon a bojkottnak egyenesen az azzal sújtott fél megsemmisítésére kell-e alkalmaznunk lennie, vagy elégséges-e az iparüzés szabadságában való jelentékeny mérvű korlátozása ahhoz, hogy a bojkott alá helyezett vállalat bírói beavatkozást vehessen igénybe. A kérdés helyes megítélését a gyakorlatban még az is nagyon megnehezíti, hogy a tényleges gazdasági érdekek valóságos álarcos bált rendeznek és míg önző kartell érdekek többnyire az iparpártolás köntösében jelennek meg, más esetekben az üzleti felelőtlenség és a hitelezők bőrére történő hazardírozás a fogyasztói érdekek mezét öltik magukra. Nálunk fontos szerepet tölthetnének be az egészséges árszabályozás szerint kartellen kívüli vállalatok, amelyeknek hathatós védelme a kartellek túlerejével szemben fontos feladata a kifejlesztendő bojkott jognak. A nagy érdeklődéssel fogadott előadáshoz Szigeti László, Blau György és Beck Salamon szóltak hozzá.

ÜGYVÉDI SZEMLE.

Az értékhatárok leszállítása, a gazdasági viszonyok leromlása, a deflációs pénzügyi politika és különösen a pengő belső értékének tetemes emelkedése folytán erősen időszerűvé vált. Az értékviszonyok eltolódása folytán, ma már a kettőszáz pengős érték túlon-túl magas ahhoz, hogy ily összegű perekben a fellébbvitel továbbra is kizárható legyen. Az összes értékhatárok, így a háromezer pengős járásbíró-sági hatáskör is, sürgős leszállításra várnak. Reméljük, hogy az igazságügy-miniszterium is átlátja e kérdés sürgős rendezésének szükségét...

A budapesti központi királyi járásbíró-ságnál fizetési meghagyás útján folyamatba tett ügyekben, az utóbbi hónapokban, ismét nem számítják hozzá a kiadásokhoz az ügyvédi vétívek és

kiadmányok díját. Ezen levont 16, illetőleg két adós elleni ügyekben, 28 fillért kitevő összegek esetenként nem jelentenek sokat, de évente minden ügyvédnél jó néhány pengőt tesznek ki. Nincs kétségünk aziránt, hogy ezen összegek levonása nem a bíróság vezetőinek utasítására történik, s reméljük, hogy ezen helytelen gyakorlat megszüntetése iránt, a szükséges utasításokat, a bíróság vezetői sürgősen megteszik...

A törvényesített zugírászat egyik faja is megszüntethető lenne, ha a most tárgyalás alatt lévő, e tárgyú törvényjavaslatba felvettek volna egy néhány szavas rendelkezést, miszerint „*jogi személyek pereiben, az ügyvédi képviselő perértékre való tekintet nélkül kötelező*”...

Az ezévi bpesti kamarai költségvetésbe — mint értesülünk — rendkívüli bevétel címén felvettek 30—40.000 pengőt inségjárulék címén. Ennek kivetését — úgy véljük — előbb meg is kellene szavaznia a közgyűlésnek, ezen határozatnak jogerőre kell emelkednie s azután lehet majd bevételről s annak hova fordításáról beszélni. A közjogi formát, különösen egy előkelő jogi testület, nem hagyhatja figyelmen kívül. Történhetnek csodák, s a közgyűlés másként is határozhat még, ha ez nem is valószínű...

A polgári és büntetőügyekben évenként történő több ezer pártfogó ügyvéd kirendelésből egy igen jelentékeny szám esik a büntetőügyekre, ahol még az elméleti lehetősége sincs meg annak, hogy a pártfogó ügyvéd munkájáért — az ellenféltől — költséget kapjon, mégis az ezen ügyekbeni kirendelés jelenti az ügyvéd számára a legnagyobb elfoglaltságot és legtöbb idővesztést. Ugyanis a büntetőtárgyalások, — egészen jelentéktelen kis kivételektől eltekintve, — úgy lesznek kitűzve, hogy azok a legtöbb esetben órákkal a kitűzés időpontja után kerülnek tárgyalásra. A választott védő számára sem paradicsomi ez a helyzet, de a kirendelt védőre kimondott csapást jelent az, hogy egy kirendelés, — a legtöbb esetben, — a teljes délelőttjét igénybe veszi. *Egy kis jóakarattal lényegesen csökkenthető lenne ezen súlyos idővesztés.* A kitűzéskor a bíróság már tudja, hogy mely ügyekben van — a legtöbb esetben érdekellentét folytán több, — kirendelt védő, tehát nem járna semmi különösebb nehézséggel, ha ezeket az ügyeket a bíróság mindenkor a tárgyalásra kerülő első ügyeknek tűzné ki. Ha már — ezidőszereint — nincsen meg a lehetősége annak, hogy az állam a kirendelt védőket díjazza, talán nem kívánunk lehetetlent, ha azt kérjük, hogy legalább a főlősleges és nem feltétlenül szükséges idővesztéstől kiméljenek meg bennünket...

A bpesti kamara fegyelmi gyakorlata, az utóbbi időben egy kissé megváltozott. Részben szigorúbb, részben enyhébb lett. Amennyiben csak *helyeselni tudjuk* a mindenkivel szemben és minden ügyben *egyfórmán követett szigorúságot*, annyira nem tehetjük magunkévá ezen némiképp eltérő szigort. Ugyanis ott, ahol ügyvédi kollégialitás kérdéséről van szó, túlszigorúak az újabb ítéletek, viszont, anyagi természetű ügyekben, az ítéletek